

Jesu Navn.

De fleste dog ei naar det's Gavn,
Og spiller os paa Læber.
Her bruges ofte Jesu Navn,
Som sig i Synden glæder.

Det Jesu Navn er sødt og godt
For dem, som Raaden søge,
Men de med Navnet driver Spot,
Som frit i Synden spøge.

Det Jesu Navn er Livets Lugt
For Sønderknuste Sjæle.
Men blir af dem forgjæves brugt,
Som verdselig Lyft kun vælge.

Det Jesu Navn en Balsam er,
For syndeklemt Fanger
Men den som ei har Jesum kjær,
Sin Død derved erlanger.

Det Jesu Navn er som en Gavn
Mod Sævens fæle Vølger.
Men den beskjemmer Jesu Navn,
Som villig Synden følger.

Det Jesu Navn er fuldt af Fred,
Af evig Kraft og Glæde
Men den, som blir i Ondskab ved,
Han har i ham ei Sæde.

Det Jesu Navn forkynder hver
En overbættets Naade.
Men det i Jesu Hjerte skjær,
Naar man sig selv vil raade.

Det Jesu Navn er fuldt af Trøst
For hver en Syndedaare;
Men den som ei agter Jesu Nøst
Bedrager sig saa saare.

Det Jesu Navn har Salighed
For Syndere har skaffet.
Men træder man hans Værdom ned,
Da blir man hellig straffet.

Det Jesu Navn, Guds Kjærlighed
Os ret for Vine sætter,
Men tro mig, Jesus bliver vred
Den som hans Bud forfægter.

Men Jesu, lær os da dit Navn
Med dyrebart at sætte.
Jundlad os i din Raades Favn,
Saa vi det's Kraft kan sætte.

Lad dette søde Jesu Navn
Al Vantro overvinde.

Lad os det's søde Smag og Gavn
Til Salighed os vinde.
Christin Thorseth.

Betragtning.

„Den anden Dag ser Johannes
Jesus komme til sig og siger: Se det
Guds Lam, som bærer Verdens
Synd.“ (Joh. 1, 29).

Alt, hvad Troen paa Kristus har,
er sammenfattet i dette Bibelsprog;
det hører, som S. C. Kieger siger,
iblandt den Helligaands Mestervær-
ker. Guds Lam bærer Verdens
Synd, dette er hans prestelige Em-
bede. Han selv, som ikke ved af no-
gen Synd, tager vor Brøde paa sig,
paa sit Kjød's Vegeme, som er vort
Kjød (Kol. 1, 22,) og træder i vort
Sted, som om han havde begaaet vor
Synd, ja den hele Verdens Synd.

Vor Synds Sold, Døden, paabyr-
des ham, og fordi Straffen ligger
paa ham, har vi Fred (Es. 53, 5.)
Thi derved, at han bar vore Synder
paa sit Vegeme paa Træet, paa Kor-
sets Offeralter, og bragte for dem et
fuldgældigt Offer i sit dyrebare
Blod, har han forsonet os og baaret
bort fra Guds Vine vor Synd, saa at
den ikke mer skal fordømme os og
hindre os de frie Adgang til Guds
Hjerte.

Men naar Synden i os engang er
borttagen fra Guds tilregnende Ju-
konnelse, bliver den daglig bortta-
gen og dødet ved Kraften af det jam-
me Blod, som Troen daglig paany
griber til en rensende Vespængelse
af Hjertet; indtil endelig det sjulige
Vegeme ganske ophører i Døden, og
vi i Herlighedens Rige skulle ved Kri-
stus i os være saa fuldkommen helli-
ge, som vi nu er fuldkommen retfær-
dige ved Kristus for os. For at alle
Syndere skulle erkjende deres hele
Syndebrøde liggende paa Guds
Søns Skuldre og med fast Tillid
kunne synge:

Her ser jeg da et Lam at gaa,
Som sig til Døden slauder,
Et tavseligt Lam, som bærer paa
Al Verdens Synder.

Derfor evnaber Johannes's Nøst: „Se
der Guds Lam, som bærer Verdens
Synd.“

Den hele Verdens — ogjaa Hed-
ningernes — hvem Esaias allerede
skuer besprængt med Lammets
Blod. (Es. 52, 15). Han bærer alle
Synder, alt, hvad der findes af Synd
i den syndige Verden, hele den Ver-
dens Sygdom, i hvilken Synden er
indkommen, og Syndens hele Sold.

Ja, mod alt, hvad Hjertet kræfter,
Give dine Vunder Kraft,
Naar min Sjæl i dem sig sænker,
Drager den ny Levessaft.
Din den himmelsøde Død,
Hjælper mig i al min Nød;
Thi du Salighed mig bragte
Da du Døden for mig smagte.

Saaledes har Kristus, Guds Lam,
i sit fornedrede Kjød's Dage baaret
Verdens Synd; men bærer han den
ogjaa endnu paa sin Majestæts
Throne? Ja, han bærer den i al
Ewigbed. Den troffer ham vel ikke
mere, siden han raabte: „Det er
fuldbragt“ — ligger ikke mere som
en angstende Byrde paa ham, siden
Bloddaaben, hvormed han forsonede
den, er fuldendt. Men som sin
Seierstrophæ bærer han den i sin
gjennemboede Naand. (Kol. 2, 15).
Saaledes bliver da den opstandne
Helt og den ophæiede Trens Konge
i al Ewigbed Guds Lam og har et
evigt Prestedømme. (Hebr. 7, 24).
Hans engang udgødte Blods For-
soningskraft er en evig Kraft, thi det
er Guds Søns Blods Kraft.

Madverens Blod, som vi drifter,
er Blodet af den Levende, som er
gaaet seierig gennem Døden, og vi
nyde det forklarode Livs Spise til
Erindring om ha us Død, hvormed vi
er sonede. Vader vi os nu i Umvæn-
delsens og Troens Orden forlige med
Gud, saa bærer Lammets vore Syn-
der og tager dem bort, ikke saa, at
han paany skulle dø for os, men
idet han gennem Ordet og Sakra-
menterne tilegner os sit evige Of-
fers Fortjeneste. Omendkjønt Syn-
den bor i vort Kjød, saa bliver den
dog hos dem, som ved Troen er i Kri-
stus, tildekket for Guds Dom af
Lammets, som er vphøiet ved Guds
Hjerte, og som træder frem for os og
beder for os. (Mont. 8, 34).

Og endelig, enhver Syndelyst, som
jeg døder i mit onde Hjerte, paa

hvad anden Naade skulle jeg kunne
døde den end ved i Troen at gribe og
tilegne mig det Lam, som er dødet
og nu lever i Ewigbed? Fienden bli-
ver overvunden ved Lammets Blod,
og vi dø daglig i samme Mon, som
det Lam, der bærer Verdens Synd,
lever i os.

„Dette er et skjønt, herligt Vid-
nesbyrd af Johannes om Kristi nye
Regimente og Rige, hvorledes det skal
gaa for sig. Det er tydelige klare
Ord, hvori Johannes klart udtryk-
ker, hvad man skal have i Kristi Ri-
ge; det er et kraftigt Sprog. Derfor
skal en Kristen ensfoldig holde fast
ved dette Sprog og ikke lade sig be-
røve samme. Thi der gives ingen
anden Trøst hverken i Himmelen el-
ler paa Jorden, hvormed vi kunne
blive bestaaende i enhver Ansegtelse,
men i Vejunderlighed i Dødens Nød.

Og det er nu vor Hovedgrund, at
vi vide, hvor vore Synder er hen-
lagte. Thi Loven lægger dem paa
vor Samvittighed, stikker os dem ind
i Barmen, men Gud tager dem fra
os og lægger dem paa Lammets
Skuldre. Thi jaafremt de laa paa
nig og paa Verden, saa var vi for-
tabte; thi Synden er for stærk og for
mægtig. Og Gud siger: Jeg ved
at dine Synder er dig for svære at
bære, derfor je, jeg vil lægge dem paa
mit Lam og tage dem bort fra eder.
Dette skal du tro; thi naar du gjør
det, er du fri fra Synden. Synden
har kun to Steder, hvor den er: en-
ten er den hos dig, saa at den ligger
dig paa Halsen, eller den ligger paa
Kristus, Guds Lam. Derjom den
nu ligger paa din Nys, er du fortabt;
men ligger den paa Kristus, saa er
du fri og bliver jalig. Vælg nu,
hvad du vil.“ — Luther.

Nu fjære himmelske Fader, drag
du os af Naade kraftig hen til din en-
baarne Søn og lad os ved din Hellig-
aands Oplysning i ham erkjende vor
Kærlig og vort Liv, vor Retfærdighed
og vor Styrke. Herre Jesus, fyld
du os med Raadens og Livets Naad,
som du har forhvervet os og modtog
for os, da du, som det Guds Lam,
bar Verdens Synd. Det ske for Jesu
Skuld. Amen.

(Efter Vækker.

Et sikkert Kjendemerke.

Der er en Del Talemaader, som vi faar høre meget ofte paa de forskjelligste Steder omkring paa Missionsmarken. Det er Talemaader som disse: „Jeg tror, at alle Kirker er lige gode.“ „Det er det samme, hvilken Kirke, ma uhører til, naar man blot lever efter det, den lærer.“ „Alle Kirke er lige gode, de har det samme Maal.“ „Enhver blir salig i sin Tro.“ Ja, denne sidste Sætning hørte jeg netop nylig brugt for at udtrykke samme Mening.

Som man ser, udtrykker alle disse Sætninger den samme Tanke. Udtryksmaaden er bare noget forskjellig. Men at denne Tanke er overmaade almindelig, det ved jeg deraf, at jeg hører den udtalt paa de afferiorfjelligste Steder.

Reiser jeg et Stykke paa Jernbanen, saa hører jeg nogen, som diskuterer Religionen eller et religiøst Spørgsmaal, udtrykke sig paa ovennævnte Maade.

Er jeg paa en Picnic eller Kirkefest i det frie, saa hører jeg nogen erklære for sine omkringtaende, at han altid gaar til saadanne Fester. Rigtignok hører han ikke til nogen Kirke, men de arbejder alle for en god Sag, som man bør støtte.

Kommer jeg til en Kvindeforening, saa faar jeg høre en Del kvinder være saa inderlig enige om en Ting, og det er, at alle Kirkesamfund er lige gode.

Kommer jeg ind paa et store, hører jeg nogen diskuterer Religion, og ufeilbarligen faar jeg høre en af dem med stor Selvtillfredshed erklære, at det er det samme hvilken Kirke, man hører til, naar man blot lever efter det, den lærer.

Det har bare undret mig mangen Gang, at man ikke sagde lige ud: „De er alle lige daarlige.“

Jeg har ofte havt Lyst til at tale til saadanne Folk, og sagt dem lige ud, at det slet ikke er saa, som de siger. Undertiden har jeg naturligvis ogsaa faaet Anledning til det, men dersom jeg skulde gjøre det bestandig, maatte jeg ikke have noget andet at gjøre, det vilde optage al min Tid. Det vilde dog maaske være et lønrende Missionsarbejde.

Men nu skal jeg fortælle mine Læsere, hvilken Opdagelse jeg har gjort. Jo, Opdagelsen er denne, at de, som fører saadanne Talemaader i Munden, aldrig hører nogen Kirke til. Er det maaske saa, at den, som er saa ligeglad om Kirken, at han ikke hører noget Kirkesamfund til, har det bedste Kjendemerke til de forskjellige Kirkesamfunds Veerd? Kæppe. Men deraf forstaar man maaske, at der er liden Sandhed i de nævnte Talemaade.

Jeg hører nogen paa Jernbanen erklære, at alle Kirker er lige gode. Snart hører jeg den samme Mand bli ivrig og bruger et raat Sprog krydret med Eder og Forbandelser, og sjørend Samtalen er til Ende, erklærer han at Jagersjøll er hans Projekt. Paa Kirkefesten hører jeg en velklædt og pent udseende Mand udtale denne Tanke. Strafs efter hører jeg, at han ikke hører til nogen Kirke. Vogen er hans Kirke. Alle Kirker var lige gode, men ingen var saa god, at han brødde sig om at høre til den. De paa Kvindeforeningen, som mener, at alle Kirkesamfund er lige gode, staar udenfor Menigheden, men de kommer alligevel en Gang imellem til Kvindeforeningen. Ja, de gaar snart til denne og snart til sin Kvindeforening; thi det ene Samfunds Kvindeforening er lige god som det andets. Og naar jeg hører „Storekeeperen“ udtale, at alle Kirker er lige gode, saa faar jeg straks høre, at han altid er upartisk, han maa ha et godt Ord til alle, for han har jo stunder af alle Kirker, altjaa gaar det ikke an for ham at høre til nogen bestemt Kirke.

Det er min Erfaring. Jeg har reist adskilligt omkring og truffet mange Slags Folk, men jeg har aldrig truffet en god Lutheraner, som havde den Mening, og aldrig en Katholik, heller aldrig en Presbyterianer, ja, end ikke en god Methodist, vel at merke en god Methodist. Maaske mange af mine Læsere har gjort den samme Opdagelse før — nu ja, saa meget sikrere blir det, jeg har sagt. For mig er det, at jeg hører nogen udtale som sin Mening, at alle Kirker er lige gode, et aldeles sikkert Kjendemerke paa, at den Mand enten staar udenfor alle Kirkesamfund, eller at han er et yderst daarligt Medlem der, hvor han hører til. Kan nogen vise mig et eneste Eksempel paa, at det Merke slaar Feil, saa skal jeg tage tilbage, hvad jeg har sagt.

Men nu vil jeg spørge Læseren: Dersom nu alle udenforstaende og en Del daarlige Medlemmer af en Del Kirkesamfund siger, at alle Kirker er lige gode, medens alle gode Medlemmer af alle Kirkesamfund siger, at det ikke er sandt, hvem vil saa Læseren tro?

Min Mening, som jeg grunder paa Erfaring, er den, at de, som kan tale om at alle Kirker er lige gode, for det første er aldeles ubekymrede om sine Sjæles Frelse — de maa altjaa frelses. Dernæst er de for det andet sorgelig uvidende om de forskjellige Kirker og trænger saare vel at belæres.

Gud gæve os Missionspræster Udholdenhed og Taalmodighed til ikke at opgive nogen, men altid være rede til at forsvare vor Tro og belære dem, som er vildfarende.

Nu kalder Gud paa os?

De boede høit oppe under Nasen, langt fra Byen. Det var vanskeligt at komme til Kirken for dem, men naar Vinden stod paa, kunde man høre Klokkelangen fra Byens Kirker, og da sagde Moderen ofte:

„Nu kalder Gud paa os.“

De to smaa, Anna og Karl, hørte dette, og en Søndag, som de legede ude paa Bjergpynten, sagde den lille Anna:

„Dys, hører du ikke Karl, nu kalder Gud paa os!“ Vinden bar nemlig Klokkelangen op til dem.

„Ja, Gud kalder paa os,“ gjentog Karl, ogsaa stod de en lang Stund og lyttede.

„Ja, hører du det ikke, Karl? —“ sagde Anna, — „hører du ikke?“

„Jo da. Nu siger Klokkerne: Gud er vor Fader, Jesus vor Frelser, siger Mor bestandig.“

„Ja, hører du det ikke?“

„Men nu vil vi lege, Anna, kom!“ og saa bar det aften over Stof og Sten i den lyse Sommermorgen.

Det er gaaet mange Aar siden den Tid, Anna og Karl legede paa Bjergtet.

Hvem skulde vel kjende igjen den lille glade Anna i den stakkars, fattige kvinde, der stirrer bekymret ud i den tunge, graa Sneelust?

Det er bleven Aften. Hun har været i Byen og er nu paa Veien opover. Med et begynder Klokkerne at ringe; det var Nytaarsaften.

De dumpe Slag falder tungt paa hende, og hun tænker paa alt, hvad hun har tabt.

Jo det var meget i de saa Aar. Fader og Moder, en trofast Egtefælle og to søde Børn!

Og alt hun havde var gaaet med i disse Sygdoms og Trængselsaar. Det sidste, hun havde igjen, hendes Sundhed og Kraft, holder ogsaa paa at vakle. Var det ikke som Døden allerede sneget sig gjennem hendes Lemmer? Hun kunde have Lyst til at lægge sig plat ned paa Sneen, saa træt var hun, havde hun ikke sin lille Anna ved Siden af sig, hendes eneste Barn, der kom til at staa rent alene i en vinterkold Verden.

Har hun virkelig ingen i Verden mere? Hvor er hendes lystige Broder? Han maatte dog kunne være til nogen Hjælp og Trøst for hende! Ja, hvor var han? Hun vidste ikke; ingen vidste det.

Karl havde ført et bevæget Liv og var draget langt bort. Han var en stiftet, dygtig Mand og havde let for at sno sig gjennem Verden. Nu var han kommen til Amerika og havde overladt til hende at være en Støtte for de gamle Forældre. Han strev sjelden eller aldrig. Det sidste Brev, der var kommet fra ham, kom efter Moderens Død, og siden havde man

ikke hørt fra ham. Han vidste, at Søsteren var gift, og derfor kunde han med det Hjerte streife om, som han vilde.

Ville Anna der ellers var saa jovlig og glad, var nedslaaet og bekymret. Hun var saa fry, naar hun fik Lov at hjælpe Moderen med at bære lidt eller saa. Nu havde hun ogsaa en Kurv i Haanden, men hun er saa ulykkelig.

Hun ved rigtignok ikke noget om Død og Trængsel, men nu er hun saa ulykkelig, for Moderen har rent forglemt hende, ikke seet hende, ikke svaret hende.

Dys, der ringer det! Den lilles Ansigt bliver lysere. Paa hendes Hjerte falder Klokkelagene ikke med Træk og Dugjel.

„Nu kalder Gud paa os, Mor,“ sagde hun.

Moderen vaagnede ligesom op af en Dvale, men svarede dog lidt aandsfraværende.

„Ja nu kalder Gud paa os.“

Vel den, som tidlig er vant til at aabne sit Hjerte for Guds kaldende Røst. Den stakkars Kone blev staaende med løftet Hoved. Saa dybt var hun nedstunkt i sin Smerte, at hun slet ikke sanjede, at Gud vilde tale med hende.

Men nu hører hun, hører hvorledes Klokkerne bærer til hende de kjære Toner. „Gud er vor Fader, Jesus vor Frelser.“

„Hører du Mor? Gud kalder paa os, siger du jo.“

„Ja, Anna, jeg hører. Ja, Gud er vor Fader, jeg holder paa at glemme det. Na, Herre Gud,“ sukker hun, „forbarm dig over mig, over min Vantro og Tvil. Hjælp mig at holde fast ved dig!“

Hun sætter sig ved Beikanten et Dieblit og trykker sit lille Barn ind til sig, medens Klokkerne nu ringer Høitiden ind.

I det samme kommer en Slæde med nogle muntre Herrer i. Pludselig stanter Hestene, og Kudjken springer frem, da Sæletpiet er kommet lidt i ulave.

„Ja, nu kalder Gud paa os, Mor,“ sagde den lille Anna igjen.

„Dys, Barn,“ hvilede Moderen, da de kjørende saa paa dem.

„Jo, nu kalder Gud paa os! Hører du ikke Klokkerne?“

Men hvad gaar af den ene Mand? Han bliver pludselig saa stille. Og da de kom frem til Bestemmelsesstedet, en Restaurant udenfor Byen, var han fremdeles stille. Da Kameraterne undrede sig over dette og spurgte, hvad der gik af ham, gav han bare undvigende Svar.

Men Sagen var, at han havde hørt det Ord, den lille Anna sagde til sin Moder, og det Ord trak frem saa mange glemte Minde fra Barndom og Gjennem, at han blev som

overbæltet.

Nu Aptaarsaften klang det inde i hans Sjæl, og han fik ikke Fred. Børneglæden, Hjemmet, Forældrene, Søsteren, al lystod saa levende for ham — denne glade Tid, da han ikke kjendte noget til Syndens Verden.

„Nu kalder Gud paa os," lød det, og han var glad ved at finde et Paaskud til at tage tilbage til Vhen længe før den aftalte Tid.

Den Aften sad han alene paa sit Bærelse til langt paa Nat. Tankerne strømmede mere og mere ind paa ham, og istedet for at rejse igjen Dage nester, som Bestemmelsen var, besluttede han at vente endnu en Stund. Det han havde hørt, maatte komme fra hans Søster, eller fra en, som kjendte hende. Og inde i hans Hjerte begyndte det a tfrige, og der lød en Stemme, som sagde: Utro — utro. Synd! Synd!"

Vi skjønner naturligvis, hvem denne fremmede Mand er. Det er Annas Broder, Karl der var kommen i en Forretningsreise.

Men nu maa han stanse en Tid. Han maa finde Anna.

Det lykkedes ham ogsaa endelig at faa hende opspurgt.

„Er hun Enke? Manden død?"
Ja, det vidste han ikke. Men hvor fattig hun var, fik han først rigtig skjönt paa, da han kom til hende og havde faaet den lille Anna paa sit Sang, og saa ind i sin Søsters forgrædte, men glædesstraalende Bine.

„Din utro Bror er her, Anna," sagde han. „Og den lille Anna her er Skyld i, at jeg er her."

Og nu fortalte han, hvad han havde hørt.

„Se Karl, vi er nok alle utro, men som du ser, Gud er forsaft," og Graaden tog hende igjen.

„Ja, ja," sagde han stille.

„Har du mistet Gud derude, Karl? Men ikke dig selv, for nu hører du, Gud kalder."

„Ja, nu kalder Gud igjen paa os," sagde den lille Anna, der sad og lyttede. Og ganske rigtig, der hørte man Kirkekløkkerne.

Men nu blev der et helt nyt Liv for Karl, ja for de andre to ogsaa. Han fik nu ikke bare sig selv at sørge for som hidindtil, o gdette var allerede godt for ham.

Men den indre Skaldelse blev nu ikke overhørt, og Anna havde den Skæde ikke uden at hun et udt godt Hiim, men ogsaa en Præden med et mit Hjerte, den bedste Hjertensgave, som Thovde kan.

Det er bedst at byde paa Kræmte til Skiden end at gøre med sig Kæfte til Skæbende.

„Hjemme igjen!"

Jeg mindes en ung Mand i G—, som havde slaffet om langt borte fra Hjemmet. Man fortæller ham om den aldrende Fader og Moder. Syn Nar var gaaet, og de vidste ikke, om han var død eller levende. „Om du bare kunde se din Mor, din stakkars Mor, som luder mod Jorden af Sorg, og kvæld paa kvæld kommer hun hen paa den lille Skrant bag Huset og jer ned." Og Far siger ikke noget, men de graa Haar bliver flere og flere."

Og Rømlingen jagde:

„Jeg vil gaa hjem, vil du gaa med mig?"

„Ja," sagde jeg, og vi gif hjem.

„Derhjemme er Stedet," sagde jeg, „og eder er en Scene, som er for hel lig til, at endog Deres kjæreste Venner skulde være Vidne til den; De gjorde bedst i at gaa ind alene og lade Modtagelsen gaa over, og saa vil jeg komme ind efter en Stund," og han gif ind.

Der var de i det inderste af Huset. Jngen ved, hvad der fandt Sted. Det er aldrig blevet beskrevet. Jngen saa det. Men Døren aabnede sig, og den stakkars Far og Mor og Sønnen kom ud.

Hvilken Fryd! Hvilken salig Fred! Der blev ikke talt det mindste om den forlorne. Hvilken Glæde!

O, mange af os vildfarne er komne tilbage til vor himmelske Fader, og vi har bekjendt vore Synder. Bebreidede han en af os? Bevis det.

Slog han ikke sine Arme om dig og siger: „Mit Barn, er det Forladelse, du begjærer? Lad det være tilgivet. Er det Fred? Der er Fred. Er det Magt over Synden? Se, der er Magt over Synden. Er det Frelse? Du er frelst." O, kjære Ven, som endnu gaar derude paa Bidderne, kom til Jesus Kristus og faa Frelse for din Sjæl. Bed denne Bøn: For dit Navns Skyld, o Herre, tilgiv min Misgjerning, thi den er stor."

Hvad siger man om dig?

Drab din Begjærighed, eller den dræber dig.

GEO. M. MITCHELL

Attorney at Law
Notary Public
Wills and Probate Matters receive careful attention
Stanwood, Wash.

HOTEL DIRECTORY.

Vi anbefaler vore Venner at benytte sig af følgende Hoteller, naar de er paa Reiser:

Tacoma.

HOTEL GORDON

1305 1/2 Pacific Ave. Tacoma
Rum per Dag, Uge eller Maaned
THOS. L. HOLMES, Prop.

Spokane.

When in Spokane stop at

Hotel Alger

Opposite N. P. Depot
Transients a Specialty
Free baths.

New York.

LUTHERSK PILGRIM-HUS

No. 8 State St., New York.
Närmeste Hus ved det nye Landingssted for Emigranter
Kristeligt Herberg for Indvandrere og andre Reisende.
Pastor E. Petersen, Emigrantmissionær, træffes i Pilgrim-Hus og staar Emigranterne bi med Raad og Daad.

Lien's Pharmacy

Skandinavisk Apothek.

Ole B. Lien. Harry B. Selvig
DRUGS, CHEMICALS,
TOILET ARTICLES,
Recepter udfyldes nøiagtig
M. 7314 1102 Tacoma Ave

DR. F. S. SANDBORG

Norsk Læge og Kirurg
Specialist i Børnesygdomme.
Kontor 311-312-313 Sunset Block
BELLINGHAM, WASH.
Office Phones: Main 322; A 512
Res. Phones: Main 321; A 570

Dr. E. J. Dorney; Practice limited

to diseases of Eye, Ear, Nose and Throat; Glasses filed. Red Front Bldg., Bellingham, Wash.

J.T. WAGNESS

PHOTOGRAPHER

Latest and up to date work
STANWOOD Wash.

STANWOOD

FEED & SALE STABLE

Rigs for Rent — General Farming
J. W. Hail, Propri.

Hafstad & Johnson,

Heavy Shelf Hardware

STANWOOD WASH.

OTTO COLTOM & CO.

General Merchant

HARDWARE AND FURNITURE

Phone Line 1607 Custer, Wash.

DRES. J. W. & H. D. RAWLINGS

Tandläger

317-318 Warburton Bldg.
Telephone Main 5195

Cor. C & 11th Sts., Tacoma, Wash

Oplag fra Luther Publ. Høuse.

Steamship Agency

Billetter paa alle første Klasfes Linier

WISSELL & EKBERG

1308 Pacific Avenue
Tacoma — Wash.

Skandinavisk

Begravelsesbureau

Telefon Main 7745 Home A 4745

LYNN & HAUGEN

945 Tacoma Ave.

Student - Supplies of all Kinds

Vaughan & Morrill Co.

926 Pac. Ave., Tacoma, Wn.

Alterbilleder

Portrætter og Landskabsmaterier udføres godt og billigt. Alt Arbejde garanteres. 17 Aars Erfaring. De bedste Anbefalinger habes. Skriv efter Katalog i

Arne Berger, Artist.

544 1/2 Wash. Str., Portland, Oreg

ENGER & JESDAHL

Klædeshandlere

Er det norske Hovedkvarter i Everett

1618 Hewitt Ave.

W. H. Mock & Sons

Professional Funeral Directors and Licensed Embalmers

PHONES - Office Main 186

Residence - Red 3681

Main 2812

Undertaking Parlors and Chapel, Maple Block, 1055 Elk St. Bellingham, Wn

W. & E. Schmidt Co

308 THIRD STREET,

MILWAUKEE, WISCONSIN

Skriv efter vor Katalog af Alterbilleder, Skæb, Anbefalinger, Hovedkvarter, Bæredragter, Søndagsbøger, Album, Brevkapsler, og andet. Skriv nu!

C. C. MELLINGER

Begravelses-Direktør

Skandinavisk og Tysk Tale
Phones Main 351. Home A 1251
910-12 Tacoma Ave. Tacoma, Wash.

„Pacific Herald.“

A Religious Weekly,
Kristeligt Ugeblad udgivet af Prestefor-
søneren for Pacific Distrikt af den
Norske Synode ved en Komite.

Entered as second-class matter
November 6, 1908, at the post of-
fice at Tacoma, Wash., under the
Act of March 3, 1879.”

Alt vedrørende Redaktionen ind-
sendes til N. O. Bierke, 1818 Dono-
van Ave., South Vellingham, Wash.

Alle Nyheder, Bekjendtgørelser og
Notiser indsendes til „Pac. Herald“
News, Puget Sound Posten, Ta-
coma, Wash.

Alt vedrørende dette Blads Forret-
ning besørjes af Past. S. M. Tjer-
nagel. Breve adresserede „Pacific
Herald,“ Stanwood, Wash., vil naa
ham.

Bladet koster

For Aaret\$.75
For Aaret til Canada..... 1.00
For Aaret til Norge..... 1.00

Adresse: Stanwood, Washington.

Et kristelig Hjem.

(Uddrag af et Referat ved Areds-
mødet i Everett af Pastor
Angebritsen.)

Forat kunne bevare Hjemmets kri-
stelige Præg er det klart, at meget
vil bero paa Omgivelsene. Et kri-
steligt Hjem vil letest kunne staa sig
der, hvor Kristendommen er i blom-
string og æres. Dersom en kristelig
Familie flytter ind i et Rabolag,
hvor der ingen Kristendom er, er det
jo klart, at det skal en særegen Guds-
Naade til for at bevare et saadant
Hjem fra skadelig Paavirkning
udenfra. Den fælles Gudstjeneste i
Menigheden skal jo tjene til at den
enes Tro og Iver skal opmuntre den
anden. Blandt vort Folk hænder
det nok ofte, at en Familie flytter ud
fra en Plads, hvor der er befordnede
Menigheder med Kirker og Skoler,
— til et Sted, hvor der ikke er den
mindste Udbygning til nogenlunde at faa
dannet en lutherisk Menighed.

Deres Børn vokser op og kommer
snart under skadelig Paavirkning af
reformerte Kirker. Om ikke ret læn-
ge er endog disse Forældre selv
blevet saa forstyrret, at de ikke læn-
gere finder nogen Trøst i de gode,
gamle Sandheder. Vi har nok af
Eksempler paa saadanne her om-
kring os. Man kan færdes, hvor
man vil rundt omkring i Slovenc
eller Overne, saa vil man finde en
norsk eller dansk Familie hist og her,
men saa hævder, at det er en Uuu-
lighed at faa dem samlet til fælles
Gudstjeneste.

Spørger man ikke kristne først og
fremst tage i Betragtning de kirke-

lige Forholde, naar de flytter til et
nyt Sted. Hidtil har der vist været
rig Anledning til at faa sig et Hjem,
hvor der allerede er en lutherisk Me-
nighed, eller hvor der er gode Ud-
sigter til at blive en saadan.

Men for mange har Kristendom-
men liden Betydning, derfor er de
ogsaa ligegyldige med, hvor Hjem-
met stiftes, enten der er nogen kir-
kelig Betjening eller ei, naar de bare
har Udviser til at gjøre det godt i
timelig Hensende. Man tager ikke
i Betragtning den store Betsignelse,
der kommer af Samfundet med
Troesbrødre.

Men har man nu valgt et Sted,
som har de bedste Omgivelser for et
kristelig Hjem saa er det en god Be-
grundelse. Men skal Hjemmet være
et kristelig Hjem, da maa de, som
skal bygge og bo der, være kristne.

Valg af Egtefælle.

Der kunde Valget af Egtefælle
komme i Betragtning. Manges ung
Mand, som har havt de lyseste Drøm-
me om eget Hjem er bleven skuffet.
Han havde sat sig for, at ville udøve
sin Kristenpligt i Hjemmet baade
paa den ene og anden Maade, men
han finder ingen Hjælp, ingen Støt-
te, ingen Opmuntring fra sin Med-
hjælp. Dog kan vi vel trøst sig,
at der findes et langt større Antal
kvinder end Mænd, som er blevet
skuffet paa denne Maade.

Den første Betingelse i Valget af
Egtefælle bør være, at han eller
hun er en Kristen. Saabet om at
kunne vinde en Vantro, eller en som
ligger i Mabenbare Synder og La-
ster, over til Kristendommen efterat
Egtefællens indgaaet, bliver i de
fleste Tilfælde en Skuffelse. Saa-
danne Fælgere vilde den unge Mand
eller Kvinde, som har kristelige For-
ældre, undgaa, dersom de gjorde sin
Pligt, og i Tide raadspurgte sine
Forældre. Og er det virkelig en er-
kjendelsesrig Mand eller Kvinde bli-
ver dette ikke forsjunt. Men hvad
kan man vente af de Unge, som i
Hjemmet hærken har lært Uerbødig-
hed eller Fortrolighed mod sine For-
ældre?

I vore Dage sker vel Forlovelser
helst uden Forældrenes vidende.
Dancejalen og Theatret er maaske det
Sted, hvor mange af vor Tids Ung-
dom fatter Kjærlighed til hinanden
og lover gjensidig Trofasthed. En vak-
ter Dag bliver saa Forældrene over-
rasket ved at høre, at deres Søn eller
Datter er forlovet eller endog gift.
Kan man da vente, at en saadan Be-
myndelse paa Ektefællens lægger en
sagt Grundvold for et kristelig
Hjem?

Skal Ektefællens stattes paa kri-
stelig Vis, da maa de Unge have sine
Forældres Velvilje og Samtykke.
Eiden Ektefællens er en guddomme-
lig Indstiftelse og har Løfter om

hans Betsignelse søger derfor den
kristne Brud og Brudgom paa sin
Bryllupsdag den kristne Menigheds
Forbøn og Veiledning i kirkelig Vi-
else. Alt har jo til Hensigt at byg-
ge et kristelig Hjem, derfor maa det
indvies med Guds Ord og Bøn.

Men er det nødvendigt at søge sin
Styrke og Veiledning i Guds Ord og
Bøn under Stiftelsen af Hjemmet,
saa er det ikke mindre nødvendig ef-
ter at Hjemmet er stiftet. Thi da
skal for Alvor alle Uligheder mellem
Egtefællens udjevnes. Da vil deres
Ektefællens komme klarere frem.
Da skal de to, som er vant i forskjel-
lige Omgivelser og Synsmaader de-
le Tanker og Arbejde til et fælles
Maal.

Disse Ektefællens hos Ekte-
fællens vil den onde Fiende saa
gjærne benytte sig af, for at han som
Trediemand kan komme ind mellem
Ektefællens. Og det kristelige Hjem
og kristne Ektefællens er ikke mindst
udsatte for hans snedige Ansløb. Thi
da Ektefællens er en guddommelig
Indstiftelse og har Løfte om Guds
Betsignelse er han dets Fiende. Han
puster til disse Ektefællens eller
Uligheder hos Ektefællens for at faa
frem et ondt eller usjærligt Ord, og
saaledes rolle det gode Forhold
mellem de to. Og dersom man da
ikke søger Styrke og Kraft i Guds
Ord, og lærer at tilgive hverandre
og bære hinandens Ektefællens,
da vil der snart blive Riv, Rid, Bre-
de, Trætte og Had mellem Ektefællens.
Deres Hjem blir et Helvede
paa Jorden, og det hele ender kausse
med Skilsmisse. De kristne Ekte-
fællens søger Veiledning og Styrke i
Guds Ord og staar paa Vagt mod
Fristeren. De tilgiver hverandres
Feil og Ektefællens og bærer saa-
ledes hverandres Vorden. Naar Ekte-
fællens holdes i Agt og Ære af alle.
De som færdes i et saadant Hjem vil
tale vel om det.

Forældres Ansvar.

Men Hjemmet er ogsaa det Sted,
hvor Barnet faar sin første Opdra-
gelse og sine første Impulser. Saa-
ledes som Forældrene er vil ogsaa
Børnene blive. Forældre har en høj
og ansvarfuld Stilling ligeoverfor
Børnene i Hjemmet. Gud har sat
dem som sine Husholdere og betroet
Børnenes udsødelige Sjæle i deres
Haand. De skal ikke blot drage Om-
sorg for Børnenes timelige Velvære,
straffe, formane til menneskelig Dyd
og Retfærdighed; men fornemmelig
undervise dem i Herrens Førelse, „og
lyse for dem med et ustraffeligt Ek-
empel paa en ren Tro, et reiløst
Løvet og gode Sæder.“

Opgaven er vanskelig.

At udføre denne Pligt er vistnok
ikke let. Det koster uendelig meget

Stræb, Møje, Pengesløg og Kamp
med den gamle Adam. Mennefskets
Forvendthed kommer ogsaa her klart
til syne. Medens man er villig til at
slide og slæbe Livet igennem for at
efterlade sine Børn en flækkelig jor-
dijst Arv, som Møl og Røst fordær-
ve og Lyve brude ind og stjæle og
som ofte bliver til Jordbærelse for
Børnene, — saa falder det ofte nok-
saa tungt at lægge ud en Dollar eller
i det højeste nogle saa Dollars om
Aaret til Kirke og Skole, hvor de
kunde saa Hjælp i denne vanskelige
Opgave at skaffe Børnene en him-
melsk, evig Arv. Hvor er de Foræl-
dre, som vil paastaa, at de kan løse
denne vanskelige Opgave — en kriste-
lig Barneopdragelse — uden de af
Gud indstiftede Forordninger . . .
Men det er klart, at det er først og
fremst i Hjemmet Børnene skal faa
den første Undervisning.

Maalet for det kristelige Hjem.

Et kristeligt Hjem maalet er et dob-
belt, et timeligt og et evigt. End-
skjønt den kristne ikke er af Verden,
saa er han dog i Verden og har fuld
Retfærdighed til dens sande Guder. Han
forblinder sig dog ikke saaledes i den-
ne Verdens Guder, at han ikke ser no-
get højere og herligere end Verden
har at byde. Saalænge han er i
Verden, maa han jysle med verdslige
Ting. Gud sagde til Adam, da han
drev ham ud af Paradiset, at i An-
sigts Sved skalde han æde sit Brød.
Og Apostelen siger, at den som ikke
sørger for sine Egne har fornægtet
Troen og er værre end en Vantro.
Men denne Omfæng for Familien skal
dog ikke være verdslig Besjæring el-
ler Trældom. Thi den kristne har
Forjættelse om at „alle Ting skal til-
lægges ham.“ Og Jesus siger i
Bjergprædiken: „Besjærrer eder
ikke for, hvad I skulle æde og hvad I
skulle drikke og hvad I skulle iføre
eder.“

Lad derfor Husfaderen vælge sig
en Besjærring, som er Gud til Be-
hag og sig selv og Næste util Gavn,
og saa arbejde med Trofasthed som for
Guds Pine, jage al Besjærring paa
Dør, sætte en fuld Tillid til Guds
faderlige Forjættelse, og Herren skal saa-
vidst sørge for, at han ikke lider no-
gen Mangel.

Hjemmets første og højeste Maal
er dog evig Frelse og Salighed. Der-
for maa den højeste og vigtigste Re-
gel i det kristne Hjem være: „Søger
først Guds Rige og hans Retfærdig-
hed, saa skal alle Ting tillægges
Eder.“ Guds Rige med Liv og Sa-
lighed sættes ubetinget først. Har
vi søgt og ved Guds Naade fundet
det første, saa har vi dermed ogsaa
sikret os det andet. Dette er dog il-
se det naturlige Mennefs Naade at
sænke paa. Af Naturen er vi ogsaa
forvendte i dette. Det er naturligt
for den gamle Adam at ræsonere

slig: „Sørg du først tilstrækkelig for dit timelige Vel, saa faar det gaa med det aandelige som det vil.“ For nu ikke at falde i denne Fristelse at juble ned i Gjerrighed og verdslige Befymringer, maa man i Hjemmet flittig og rigtig bruge Guds Ord. Thi det holder Maalet stadig for Nie, opmuntre og formaner og giver Kraft til at holde fast ved det til vi endelig naar frem. Lad alle Ting helliges ved Guds Ord og Bøn. En kort Andagtsstund i Hjemmet en, eller bedre to Gange om Dagen, vil hjælpe og styrke Fær og Mor, Børn og Tjenere til gjensidig at udføre sine Pligter og give dem Betsignelse og Glæde i Arbeidet.

Bort Arbeidsfelt.

Stor Fæst i Parkland.

En stor Skare gjæster gamle Tomter, Lørdag den 20de og Søndag den 21de Februar havde vi en Fæst som vidt vil spørges og længe mindes, nemlig Gjenforeningsfæsten af saadanne, som i sin Tid har været Lærere eller Elever ved Pacific Lutheran Academy. Omtrent 1,000 Indbydelser var udstedte til forhenværende Elever og Lærere, hvis Adresse man kjendte til; desuden udstedtes almindelig Indbydelse gennem Aviserne til saadanne som man ikke havde noget Haab om at kunne naa gennem Breve. Allerede en Uge før Fæsten begyndte Indmeldelserne at komme ind temmelig livligt, og det var ikke frit for at man var bange for, at der ikke vilde blive Rum nok til at tage imod de mange kjære Venner. Smidtidigt gjorde man store Anstregelser for at skaffe Plads, først til 150, senere til 200 og tilsidst til 225. Længere kunde man ikke komme, da Spisejalen ikke kunde rumme flere. Men der blev alligevel Raad, idet største Delen af vore miværende Elever trak sig tilbage forat give de fremmede Plads. Lørdag Eftermiddag og Aften kom Gæsterne enkeltvis eller i større eller mindre Flokke, og en Skare af mere smilende og fornøjede Ansigter vil man vist maatte lede længe efter. Diet farer bort efter de gamle Tomter. Ja, det Træet stod der ti Aar siden; men hvor stort det er blevet! Vognvognen er den samme, men den ser bedre ud end før. Ser en gammel Mammorat og der en Lærere, sjældne Høfener og Hermandtænkere. Man ser prøvende paa hinanden. Ja, det er de samme Træl, lidt ældre kan hælde, men lige nærliggende og kære lidt mere straalende end før. Gamle Minder opvækkes, gamle Rødder høres, nye Betsignelser

skaber stiftes. De gamle Elever finder, at de nye er nogle stante Karer eller kjæffe Zenter, og de nye finder, at de ældre Elever er lige saa muntre og livsfriske som de selv. Ja, saa hjertelig og opløftende er Stemningen, at selv vore gamle stadige Parklandinger, kommer ud af sine Hus og nikker og juiler medens en eller anden Gruppe af glade Gæster passerer forbi, og i sit stille Sind susker de, at de var unge igjen og kunde gaa paa Skole og være med i slig en livsglad Flok. Og hvem kan undres paa det? Thi hvem vilde ikke være ung igjen? Og hvad er mer fortryllende, end en Ungdomsfære, forenet ved fælles Minder og begejstret for en fælles Sag? Men Tiden gaar. Klokken er alt iv. Og da skal „Basket-Ball“ Spillet begynde, og det maa alle se. Ja nu skal der staa en Kamp mellem gamle og nye Elever. Til at repræsentere de gamle fremstiller sig Ole Stuen, Clarence Webster, Frank Peterson, Frank Ashley og Ose. Anderson, alle sammen Mænd vældige til Strid og i sin Tid anset for nærsagt uovervindelige. Imod disse fylder sig Anton Brøttem, George og Oliver Harstad, Chas. Muet og Martin Leque, som har Ord for at give sig kun for Overmagten. Saa begynder Kampen. De gamle søger ifølge Kunstens Regler at kaste en stor med Luft fyldt Bold op i en Kurv, som hænger i den vestlige Ende af Gymnastiklokalet, og de nye Elever prøver at træffe en lignende Kurv i den østlige Ende. Men det er ingen let Sag for nogen af Partierne. Kæppe har en af Spillerne faaet fat paa Bolden før nogen fra den anden Side slaar den ud af Hænderne paa ham og kaster den til en anden Kant. Saa blir der et Jag paa Liv og Død for at faa Tag i den igjen, og endsløst man prøver at være saa henrynstfuld som mulig, saa gaar det ofte heft under Skoldene til. Net som det er ligger en paa Gulvet saa lang han er, men derfor ingen Jure Miner. Det gjælder en stor Sag, og den som gaar i Kamp maa være forberedt paa noget af hvert. Men se, der til de nye Bolden i Kurven, og et Glædes-Strig opstiger fra deres Leir blandt Tilskuerne. Men de andre kæmper mandigt og midt i Tummen faar en af de gamle Veteraner fat paa Bolden; han gjør et vældigt Hov, og hørend magan kan forstaa det. Løder han den hvidvorte over de andres Hoveder og i Rummet, og de høver Glædesbrøl fra de gamle Leir. Men alting har en Ende, og Enden paa dette Spil kom, at de nye gik ind og Kampen med variende Jamar og klægende Spil; men hørend de forsked Kæmpens slag de Kæmpes om de Overvindne og kjænte et hvid-

belt „Leve“ for dem, som kunde kæmpe saa tappert og beholde Zæntingen under Nederlag. Disse svarede med et ringende Hurrah for Seierherrene. Og saa var Slaget endt. Man samlede atter i Ventesjalen, i de brede Gange og i de tilstødende Klasseværelser, der myldrede af Gæster, Elever og Lærere. Skolens Musikkorps, med Georg Harstad som Leder, spillede flere Nummere. Da Klokken var omtrent halv ni togede alle ned til Spisejalen, der var festlig dekoreret med Skolens Farver og Grønt. De lange Borde bognede under en hel Del deilige Retter. Et Par Duzin af Skolens og Parklands værfeste Zenter hængede som Opvarterfær. Ved hver Tallerken saa en Spisejæddel af følgende Indhold:

Annual Reunion Banquet of Graduates, Teachers and Students of the Pacific Lutheran Academy February 20, 1909	Men u Oysters	Salted Peanuts
	Celery	Boiled Ham
	Beal	Pigs Feet
	Potato Salad	Fruit Salad
		Butter
	White Bread	Rye Bread
		Pickles
	Ripe Olives	Green Olives
	Coffee	Chocolate
		Ice Cream
	Cake	Fruit Nuts

Det var en pragtlig Forsamling, der satte sig tilbords. Vi kan desværre ikke nævne dem alle. Her var Skolens ærværdige Grundlægger, Past. W. Harstad og Hustru, Miss Sophie Peterson, en af dens første Lærereinder, John L. Niseland, Lauritz Larson, Mrs. Smoby, Mr. og Mrs. D. Holmes, alle af første Mars Elever; Dr. J. L. Nymning, der har været Skolens Læge i de sidste fjorten Aar. Af langveis Besøgende kan nævnes Jno. Goplerud fra Silvertown, Ore., August Buschmann, fra Seattle, Frank Peterson fra Bellingham, Mrs. Ole Ryan og Datter fra Stanwood, Carl Satra og Hustru fra Glacene. Af forhenværende Lærere og Lærereinder kan nævnes Prof. og Mrs. Hageness fra Tacoma, Miss Marie Christensen fra Walland, Miss Matilda Larson fra Seattle og Mrs. Elsie Skovting fra Fern Hill. Redaktør J. Alvaros og John Hjarnulans Kjøbmandsskikkelse høres ogsaa i Forsamlingen.

Under Maaltidet ønskede Prof. Song, Skolens Bestyrer, alle paa det hjerteligste velkommen, og oplæste Lyksøvningskrivelser og Uddrag af Breve der var indløbne fra Skolens gamle Elever i Anledning af Fæsten. De toskede alle den samme Kjærlighed til Skolen og Interesse for dens Fremgang. Derpaa fulgte Taler af de Tilstedeværende, Musik af Orkesteret og Glee Klubben. Miss Peterson gav tilbedste en meget anslaaende Tale om „Muld Lang Synne,“ eller gamle Dage ved Skolen. Pastor Ringelstad talte om de Betingelser paa hvilke Skolens Fremtid vilde bero. Past. Harstad paapegte tre vigtige Ting, nemlig, det at tro ret, føle ret og handle ret, og paaviste, hvorledes alle disse Ting kommer til sin Ret kun ved en kristelig Skole. Prof. Clary talte om „Conscience in Business.“ Prof. Hageness talte om „Loss and Gain.“ Mr. J. J. Erickson fra Seattle maatte frem og tale om „Rooting.“ Han sluttede sin Tale med at opfordre sine Klassekammerater fra 1906 til at give følgende „clash-yell“:

Ruh, rah, rix!
Prof. Song's Chiefs,
They hatched out
In nineteen six!

Derpaa fulgte en meget anslaaende Tale af Arthur Wisell „How to Boost the P. L. A.“ Paa Forslag af John Blaauw sang hele Forsamlingen „Na vi elsker“ for at vise at den ikke havde glemt sine Fædres Land. Lige derpaa fulgte „America“ med ligesaa stor Begeistring. Mr. Jno L. Niseland talte om det store Arbeide, som Pastor og Mrs. Harstad havde nedlagt for Skolen. Lauritz Larson paapegte det ønskelige ved at gamle Elever i de forskellige Strøg paa Kysten slutter sig sammen til „P. L. A. Clubs.“ Frank Peterson fra Bellingham talte om Nødvendigheden af at skaffe Akademi et større Forsamlingslokale og udtalte det Haab, at Skolens Venner kunde gjøre noget i den Retning med det første. Dermed afsluttedes Banquetten. De fleste Tilreisende overnattede i Parkland, Endel i Skolebygningen, andre hos Venner og Bekjendte i Nærheden, der godhedsfuldt havde skillet sine Hjem til Gæsternes Disposition. Ved Guds tjenesten den følgende Dag var der en anseelig stor Forsamling afstedede. Prof. Grunddahl holdt en kraftig Prædiken. Om Eftermiddagen samlede Skolens Gæster, Lærere og Elever og andre Venner til Fæst, denne Gang i Winters Basement, som var vel fyldt. Musikkorpslet spillede et Kammer, hvorpaa Marie Christensen fremfag-

de Rileys vakre Digt „An old sweet-heart of mine.“ Hun maatte frem igjen og fremsagde denne Sang „A Seattle boy's troubles“ paa en Maade der valte stor Munterhed. Pastor Tingelstad holdt en Tale om den Mand som herskede ved Skolen i hans Tid, og udtalte sin Glæde over, at han i dette Stykke ingen Forandring havde fundet; paa den anden Side udtalte han tillige sin Glæde over de mange Forandringer der havde fundet Sted paa andre Omraader. Taleren var ypperlig og burde trykkes i Herald.

Formanden oplyste at det oprindelig havde været Tanken at holde denne Fæst den 22de Februar, og at en af vore unge Venner Arthur Wisell, havde forberedt en Tale om George Washington. Han talte med stor Begeistring og høftede stort Vifald.

Prof. Xavier talte om hvor vanskelig det er for den almindelige Mand, under vore politiske Forhold at opnaa sin Ret.

Karl Fredrikson svarede herpaa og paapegte blandt andet, at dette for en stor Del var den almindelige Mandes egen Skyld. Han betonede, at Graduerter og Elever af Pacific Lutheran Academy burde gjøre sin Indflydelse gjældende ogsaa paa det politiske Omraade, ved at arbejde for at dugtige og samvittighedsfulde Mænd kunde komme ind i offentlige Stillinger.

W. S. Engstad, Representant for Washington Posten blev fremkaldt og holdt en af Liv og Munterhed sprudlende Tale om „The Seattle Spirit.“ Efter at have paabjst, at den saakaldte Seattle Spirit er en Fremskridts Mand, endte han med at sige, at hvis Seattle Manden og Parkland Manden kunde arbejde sammen vilde de udrette Ting, der vilde forbaare Verden.

Den sidste Taler var John Gople-rud, der holdt en begejstret Tale for Damerne. Han mindedes de mange hyggelige Stunder han tilbragte ved Kaffebordet hos Mrs. Larsen, Mrs. Lunke, Mrs. Westum og andre. Han paapegte Nødvendigheden af et Ladies' Dormitory og opfordrede gamle Elever til at tage fat paa denne Sag.

Saaledes endte denne hyggelige og opmuntrende Fæst. De kjære Venner har nu forladt os, men Mindet om dette deres Besøg vil bevares i en kjærlig Erindring.

Guds Almanak har blot en Dag, og det er idag.

Daarens Almanak har blot en Dag og det er imorgen.

Spilken uendelig Daarskab at sige „imorgen“, naar den Selligaand siger „idag“!

Merkt!

Prester og Delegerter, som tænker at komme til Kredsmødet her i Potlatch 22-25 Mars, vil gjøre os en stor Tjeneste ved at melde sig per Brev til Mr. Richard Ryhus, Potlatch Ida., inden 14de Mars. De fra Nord kan bedst komme paa S. og S. til Palouie 3:30 Estm. hvorfra N. S. og W. gaar ud 4:30. Mødet begynder Mandags Aften den 22de.

Past. D. C. Sellsen.

Følgende Brev er af den Besskjendte, at det kunde gjøre flere godt at læse det, og derfor trykkes det i „Herald“ med Brevskriverens Tilladelse.

Waterville, Wash.

Den 11te Jan., 1909.
Rev. D. M. Solden.

Kjære Ven! Deres Brev af 29de Dec. 1908 er nylig modtaget. Vi takker meget for Deres trostende Ord i Anledning af vor kjære lille Signes Bortgang. Jeg skulde have skrevet denne Beretning før, men der var saa meget at skrive og det var saa tungsomt, at jeg havde ondt for at foretage mig noget, og saa sendte vi et Nummer af Waterville Avisen til mange fraværende.

Paa Søndagen den 6te Dec. var Signe, saavidt vi vidste, frisk som nogen af os. Jeg kom til at lægge særlig Merke til hende den Dag. Da jeg havde gjort mit Morgenarbejde satte jeg mig ved Ovnen i Stuen og læste. Da hørte jeg nogen spille saa godt paa Orgel, som staar i det nordre lille Rum. Jeg gik for at se, hvem det var og fandt Signe. Hun saa saa pen, glad og tilfreds ud. Jeg tænkte paa hvad jeg kunde gjøre af hende. Siden paa Dagen havde vi fremmede i Huset, og Signe spillede og sang med dem: „Shall we meet beyond the river?“ Hvem kunde have tænkt, at det samme skulde ynges den næste Søndag ved hendes Vaare.

Den følgende Morgen, Mandag, slogede hun over Hovedpine og Smerte i højre Side. Hun blev hjemme i Stolen. Jeg tænkte ikke paa nogen videre Fære, men gik op i Mountain den Dag. Da jeg kom hjem blev jeg fortalt, at Signe fremdeles var daarlig og havde kastet op hele Dagen. Vi talte om at jende efter Doktor, men lod det bero den Dag. Næste Morgen var Signe ikke noget bedre, men sagde iblandt at hun ikke havde nogen stor Smerte. Jeg tænkte paa, at det maaske kunde være Symptomer for Appendicitis og skyndte mig ned til nærmeste Kæbe der havde Telefon og sendte Bud til Dr. Adams i Waterville. Han kom med en Gang ved Kl. 9 Tiden paa Formiddag. Doktoren sagde det var kun en „mild case of appendicitis“ men at han vilde komme igjen paa Eftermiddagen og dersom Symptomerne viste sig

værre, vilde han ved Telefon sende efter Dr. McCoy af Wenatchee, som skal være en „expert surgeon“ i denne Slags Sygdom.

Alt dette blev gjort og begge Læger kom til vort Hus Onsdag Morgen Kl. 9. Efter Underjøgelse blev en Operation bestemt.

Under Forberedelserne dertil tog Signe det mere taalmodig end jeg havde ventet af et Barn. Jeg bad hende ikke at være bange, da jeg selv havde undergaaet Operation. Hendes Moder trostede hende med Guds Ord og Signe bad Herrens Bøn.

Operationen tog henved 1½ Time. Jeg stod lige ved og saa det hele. Jeg syntes ikke jeg kunde forlade Signe i denne Farens Stund. Miss Mathbum, Signes' Teacher, var ogsaa tilstede. Hun tilbød sig at være Signes Kurses, fordi hun holdt saa meget af hende.

Da alt var over gav Lægerne os godt Haab og sagde, at Signe vilde have „three chances in four in getting well.“ Efterat de havde rejst sagde jeg til Miss Mathbum, at jeg havde lidet Haab om Signes Liv. Miss Mathbum vilde vide hvorfor, hvortil jeg svarede, at, efter mit Skjøn, var Operationen mangelfuld.

Efter Operationen sagde Signe, at hun ikke havde nogen større Smerte, men iblandt, at hun var bedre. Alle havde godt Haab uden mig, jeg var tvivlsom, men sagde dog intet.

Signe laa omtrent ved det samme, under den bedste Pleie baade Nat og Dag efter Doktorens Ordre, indtil Fredag Eftermiddag. Dr. Adams kom to Gange daglig og gav os altid godt Haab, endog Fredag Aften.

Jeg var oppe hos Signe til Kl. 9 den Aften og gik derpaa tilfjængs, da de øvrige skulde være oppe den første Del af Natten. Senved Kl. 11 kom min Søster og vækkede mig og sagde, at Signe blev værre, og at hun kaldte paa mig. Da jeg kom ned til hende, saa jeg straks, at det stod ilde til. Hun vilde jeg skulde holde hende i Haanden. Jeg kunde se, at alt Haab var forbi. Hun spurgte et Par Gange, om hun skulde dø. Hvortil jeg intet kunde svare andet end, at Doktoren havde sagt, at hun skulde blive frisk igjen, men at hun ikke maatte være bange for at dø, for vi maa alle dø, at Papa ogsaa maatte dø, og at vi da skulde gaa op til Gud i Himlen, og at jeg skulde se lille Signe igjen i Himlen.

Hun begyndte at kalde paa Doktoren, og for at sove hende, kaldte vi ham gjennem Telefon, som vi nu har i Huset, og han kom straks henved Kl. 2 om Natten. Inden Doktoren kom talte vi til hende om Himlen, Englene og Naaden ved Jesus. Hendes Moder bad med hende og sagde, at

hun ikke skulde dø, men gaa op til Gud i Himlen. Doktoren standsede kun en liden Stund.

Hun havde nu længe forstaaet, at hun maatte dø og hun begyndte at kalde alle sine Søskende, som blev vækkede og bragte til Sengen, og en for en lagde hun sine Arme om deres Hals, nævnte deres Navne med stor Bevægelse og sagde, det var saa haardt at forlade dem. Det samme gjorde hun ved mig og til sidst sin Moder. Staffels lille Signe mente dette for sit Farvel.

Efterat hendes Moder havde bedet til Gud med hende, og talt til hende om Himmelens Herlighed og bedet, at hun skulde blive taget derhen, spurgte vi, om hun var bange for at dø. Hun sagde nei, hun var ikke det. Hun foldede derpaa sine smaa Hænder og bad saa uskyldigt, som kun et Barn kan bede disse vakre Ord paa Norsk efter sin Moder: „Kjære Jesus forlad mig alle mine Synder og tag mig op til dig i Himlen.“ Vi kunde ikke gjøre mere for hende.

Hun begyndte nu at fantasere. Klokken var omtrent 3. Hun bad mig holde sig fast, da hun syntes, at hun rejste. Dette varede en Stund. Da jeg sagde: „Lille Signe er endnu hos Papa, men Signe gaar op til Himlen“ sagde hun endelig: „Yes, I am going up.“ Hun blev derpaa mere rolig og svarede paa mine Spørgsmaal, om hun kunde se mig til inden nogle Minutter før hun sovne ind.

Klokken var nu omtrent fire. Hun havde ligget rolig en Stund med alle Tegn paa, at Enden var meget nær, da hendes store blaa Line pludselig kom vidt aabne, bevægedes hurtig og antog et saa vakert og brilliant Udseende, at det forundrede mig meget. Men dette varede kun saa Ziebliffe, da de med et stode stille og matte. Nogle tunge Mandedragt, en liden Strækning af Legemet og vor kjære lille Signe og haabefulde Barn var borte. Da jeg luffede hendes Pine var Klokken 20 Minutter efter fire om Morgen den 12 Dec. 1908.

Saa haardt som det var at se lille Signe dø, saa er jeg glad over, at jeg ikke forlod hende et Ziebliff de sidste Timer. Det har noget stort ved sig alligevel, ligesom at se en uskyldig Sjæl gaa ind i Himlen. Det minder en haard Synder om meget. Signe kjendte sin Gud og hun er lykkelig og vel bevaret i al Evighed.

Begravelsen fandt Sted paa Søndag den 13de Kl. 2 Eftermiddag i Waterville Cemetery. Et lidet Monument vil snart merke det Sted.

Vore Kæber gjorde alt de kunde for os i denne sorgelige Tid. Og hele Nabolaget og flere udenfor kom til Begravelsen. 35 Bøgne og Team fulgte lille Signe til Graven.

Paa Nytaarsdag aabnede jeg Signes „Trunk“ og fandt alle hendes Smaating i den Orden, som de var bortlagde af hendes egen Haand. Deriblandt flere Ting hun havde under Arbeide, som skulde være til Jullegaver. Hun glædede sig saa meget ved Tanken paa den Tid, da vi skulde have nyt Hus, og hun kunde have sit eget Værelse, og havde allerede under Arbeide Ting til at jykke det med.

Vi ere glade over at høre, at De bliver bedre og vil je os igjen.

Modtag den bedste Hilsen fra os alle.

O. Mund.

Der er et engelsk Ordsprog som siger: „Fact is stranger than fiction.“ Jeg kunde ikke lade være at tænke paa dette Ord, da jeg læste ovenstaaende Brev, thi hvilken Digter kunde male et mere gribende Dødsleie, end det, som denne Fader i en ligefrem Beretning har tegnet for os. Og enhver som har almen menneskelig Følelse og nogen Forstaaelse af, hvilke smukke Baand binder Fader- og Moder-Hjertet til Barnet, vil her ogsaa kunne læse meget mellem Linjerne.

Ogsaa jeg vil saa Lov til at flette en liden Krans til Signes Minde. Saavidt jeg ved, var Past. Harstad den første norsk-lutheriske Prest, som besøgte det affides liggende Strøg, hvor Mund bor (affides fordi langt fra Fernbanen). Ved hans første Besøg blev en af hendes yngre Søstrende døbt. Siden betjente Past. Paul Moen Stedet, dernæst undertegnede og sidst Past. G. N. Hansen.

Forði dette Strøg ligger saa langt fra Fernbane (hvilken Mangel nu snart skal raades Ved paa), saa kunde vi blot række did 3 til 4 Gange om Aaret. Men hver Gang holdtes Skole med Børnene. Og iblandt dem som altid kunde sine Lektioner var Signe.

Jeg kan ikke andet end tænke paa sidste Gang jeg var derinde. Det var i Slutningen af Mars Maaned i fjor. Vi havde dengang Skole næsten en hel Uge. Jeg husker, hvorledes Signe dengang ikke blot kunde sine Lektioner saa godt som nogen, om ikke bedre, men hvorledes hun kunde forklare, hvad hun havde læst, og svare med et vofjent Mennekes Forstaaelse af de guddommelige Sandheder. Jeg maatte helt forundres over de Svar hun gav. Dette viser tydelig, at hun tænkte over, det hun læste, og levede i disse Sandheder. At Guds Ord var hende kjærte viste sig ogsaa ved den Lyst, hvormed hun lærte sine Lektioner. Naar Børnene er paa Skolen hele Dagen, saa banker der jo adskillig Arbeide i Hjemmet om Aftenerne og paa Lørdag, hvor en stor Familie i sin Opvælt skal næres og pleies. Det bliver da ikke saa let at læse sig ned med Bogen i Haand. Men voldsomme dette Banffelighed, saa vidste Signe Naad. Hun tog sine Bøger med

paa Common Skolen, og naar hun havde lært sine Lektioner for Klasserne og saaledes havde lidt Tid tilovers, tog hun gjerne sin Bibelhistorie, for Eksempel, og lærte et Stykke i den.

Der var noget saa godt ved Signes hele Væsen og Karakter, at naar Faderen siger i Brevet om hende at hun „hin Søndag før hun døde „saa saa den, glad og tilfreds ud,“ saa var det ikke blot dengang hun var sli, men sli var hun altid.

Svad Faderen havde tænkt med Henyn til Signes Fremtid udtaler han i et andet Brev: „Signe var foran sin Alder i Skolen og var kjendt over hele Nabolaget for sin mere end almindelige klare Coner og sin Iver og Lyst til at lære. Vaade Signe og Agnes (hendes ældre Søster) vilde i Vaar have fuldbendt den ottende Grade i Skolen, og da havde jeg lovet at jende dem til Parkland for at blive konfirmerede. Og saa har vi talt paa, at de skulde fortsætte paa Højskolen (i Parkland). Signe havde et feregent Anlæg for Tegning. Og jeg havde lovet, at naar vi endelig fik et nyt Hus og mere Rum, saa skulde hun saa Malerfager. Dette glædede hun sig saa meget i, at hun allerede havde udvalgt sit Værelse efter Planen og arbejdede paa Carpet og andre Ting for sit Værelse. Det var næsten ligesaa haardt at aabne Signes „Trunk,“ og finde alle hendes Smaating bortlagde i god Orden af hendes egen Haand, som at se hende dø. Den som selv har prøvet noget lignende ved, hvad det er.“

Tungt var det for Forældre og Søskende at maatte ifilles ved en saa fjer, og hun vil jannes af mange. Men det vilde dog være urigtig af os at formene hende endog i Tanke den Verlighed, som hun nu ser og nyder. At hun var yndig og god, det er vel sandt, men ingen er for yndig for Himlen. Og det er netop det herlige ved Tanken paa Himlen, at det er sli vi skal møde der. Derfor har ogsaa Frelseren sagt: „Mden af 3 omdvende eder og blive som Børn, komme 3 ingenlunde ind i Himmeriges Rige.“

Gud trøste de efterladte Forældre og Søskende! Og velsignet være Signes Minde!

O. M. Holden.

PACIFIC DISTRIKTS PRÆSTER OG MENIGHEDER.

Oakland, Cal.
Trefoldigheds lutherske Kirke, 823 Athens Ave., near San Pablo og 25th St. Norsk Gudstjeneste hver Søndag Kl. 11 Form. Om Aften Kl. 8. Bibellæsning, kristelige Foredrag, Missionsmøder, o. s. v.
M. A. CHRISTENSEN, Pastor.
Bopæl ved Kirken. Tel. Oakland 6637
St. Paul's English Ev. Luth. Church, 32nd & Linden Sts. Services Sundays at 11 a. m. Sunday School 10 a. m.
Fruitvale.
Masonic Hall—Services the 1st and 3rd Sundays of every month at 3:30 p. m. Sunday School every Sunday 2:30 p. m.

7:45. Alle Formiddagsgudstjenester holdes i det norske Sprog og alle Aftengudstjenester i det engelske Sprog. Søndagsskole Kl. 10 Formiddag.
O. J. ORDAL, Pastor.
1460 Humbolt St. Tel. Main 2703.

Tacoma.
Vor Frelser's Ev. Luth. Kirke, Hj. af 17de og So. J Sts., Cable og So. K St. Cars. Gudstjeneste hver Søndag Formiddag Kl. 11, Aften Kl. 8. Søndagsskole Kl. 9:30.
OVE J. H. PREUS, Prest.
1707 So. I St. Phone: Main 4270.

Portland, Oregon.
Gudstj. hver Søndag Form. Kl. 11 Aften Kl. 8 i Vor Frelser's Kirke, Hjørnet af E 10 og Grant St. Tag Sellwood eller W. R. eller W. W. Sporvogn til E Grant St.

Kelso.
Gudstj. efter Tillysning.
O. HAGOES, Pastor.

Silverton, Oregon.
Gudstj. 1ste, 2den og 3die Søndag Kl. 11 Form. paa norsk. 1ste og 3die Søndag, Kl. 7:30 Aften paa engelsk. Ungdomsforeningen møder 2den Søndag Efterm. i Maaned.

Barlow.
Gudstj. sidste Søndag i Maaned. Form. Kl. 10:30 paa norsk og Aften Kl. 7:30 paa engelsk. 2den Onsdag i Maaned, Kl. 7:30 Aften paa norsk.

Sodaville.
Gudstj. efter Tillysning.
A. O. WHITE, Pastor.

Astoria, Oregon.
Astoria første norske ev. luth. Kirke af Den norske Synode, Hjørnet af 29de og Grand Ave. Gudstjeneste hver Søndag, undtagen den første i Maaned; Formiddag Kl. 10:45 og Aften Kl. 8.

Quincy.
Gudstjeneste den første Søndag i Maaned Kl. 11 Formiddag.

Oak Point og Alpha, Wash.
Gudstjeneste efter Tillysning.
THEO. P. NESTE, Pastor.
417—29th Street, Astoria, Ore.

Genesee, Idaho.
Vor Frelser's—Gudstjeneste tredie hver Søndag Kl. 11 Form. The Eng. Lutheran—Gudstjeneste tredie hver Søndag Kl. 3 Eftm.

Potlatch, Idaho.
Gudstjeneste tredie hver Søndag Kl. 2:30 Eftm. og 7:30 Aft.

Clarkston, Lewiston, Kamiah, Palouse
Gudstjeneste efter Tillysning.
O. C. HELLEKSON, Pastor.

Seattle.
Immanuel's lutherske Kirke af den norske Synode, Hjørnet af Pontius Ave. og Thomas St.—Lake Union eller University Sporvogn til Thomas St., saa to „Blocks“ vest (ned Bakken). Gudstjeneste hver Søndag Formiddag Kl. 11 og Aften Kl. 8. Søndagsskole Kl. 9:45.
H. A. STUB, Pastor.
1215 Thomas St. Tel.: Main 4433.

Stanwood, Wash.
Trefoldighed—1ste Søndag i hver Maaned Gudstjeneste paa engelsk Kl. 7:30. 2den, 3die og 4de Søndag Kl. 11 Form. norsk Gudstjeneste.

Freeborn.
Gudstjeneste 1ste Søndag Kl. 11 Form.

Camano.
Gudstj. 2den og 4de Søndag Kl. 3 Efterm.

Florence.
Gudstj. 2de Søndag Kl. 3 Efterm.
H. M. TJERNAGEL, Pastor.

Santa Barbara, Cal.
Gudstj. hver Søndag Form. Kl. 11, undtagen 2den og sidste Søndag i Maaned, da Gudstj. holdes Kl. 7:45 Aften. Kirken ligger paa Hjør. af Bath og First St. Tag Oak Park Car. Tel. Home 1218.

N. PEDERSEN, Pastor.

Vashon—Gudstj. 1. og 3. Søndag Formiddag Kl. 11.
Orillia Gudstj.—2. og 4. Søndag, Kl. 10:45.

Olalla Gudstj.—3. Søndag Kl. 4 Eftm. og Kl. 8 Aften. 1. Tirsdag Kl. 8 Aften.
Ruston Gudstj.—1., 2. og 4. Søndag Aften Kl. 8.
Gig Harbor Gudstj.—Efter Tillysning.
Phone Main 3910 OLAF EGER.
4304 N. Cheyenne St., Tacoma.

San Francisco.
The Trinity English Evangelical Lutheran Church, 2222 Howard St., near 18th St., San Francisco; residence, 2222 Howard St. Services: Sundays at 11 a. m.; Sunday School at 10 a. m.; Sunday School in San Bruno Chapel every Sunday at 3 p. m.
E. M. STENSRUD.
2222 Howard St. Phone: Market 3148

PACIFIC DISTRIKTS PRÆSTER.

Neste, Theo. P., 417 29th St., Astoria, Ore.
Norgaard, C. H., E 622 Webster St. Phone, 5824, Spokane, Wash.
Aaberg, O. H., Parkland, Wash.
Borge, O., Box 14, Lawrence, Whatcom County, Wash.
Blækkan, J., Box 175, Rockford, Wash.
Borup, P., Cor. A og Pratt Sts., Eureka, Cal.
Bjerke, A. O., 1818 Donovan, So. Bellingham, Wash.
Baalson, H. E., Silvana, Wash.
Brevig, T. L., Teller, Alaska.
Christenson, M. A., 823 Athens Ave., Oakland, Cal.
Carlson, L., 544 Harrison St., San Francisco, Cal.
Dale, J. O., Bothell, Wash.
Eger, Olaf, 4304 N. Cheyenne St. Phone: Main 3910, Tacoma.
Foss, L. C., 2930 Lombard Ave., Everett, Wash.
Grønberg, O., 2428 Howard St., San Francisco, Cal.
Hagoes, O., 425 E. 10 St. Tel. East 621 og B 1729. Portland, Ore.
Hustvedt, S. B., 1007 32d St., Oakland, Cal.
Harstad, B., Parkland, Wash.
Hellekson, O. C., Genesee, Idaho.
Holden, O. M., 1609 Milpas St., Santa Barbara, California.
Heimdaal, O. E., Parkland, Wash.
Ingebritson, H., Fir, Wash.
Johansen, J., 204 J St., Fresno, Cal.
Ordal, O. J., 1460 Humbolt St., Tel. Main 2703, Bellingham, Wash.
Pedersen, N., 1609 Milpas St. Tel. Home 1218, Santa Barbara.
Preus, Ove J. H., 1707 So. I St., Phone: M 4270.
Rasmussen, L., North Bend, Ore.
Sauer, Carl J.
Stub, H. A., Tel. Main 4438, 1215 Thomas St., Seattle, Wash.
Sörensen, H. W., 538 N. 77th St., Seattle, Wash.
Stensrud, E. M., 2222 Howard St., San Francisco, Cal.
Tjernagel, H. M., Stanwood, Wash.
Tingelstad, O. A., Ballard, Wash.
White, A. O., Silverton, Ore.
Xavier, N. P., Parkland, Wash.

Kasserer for Indremissionen i Pacific Distrikt
T. K. SKOV
2138 South J Street
Tacoma, Wash.
Larson, P. T., Bestyrer for Parkland Børnehjem, Parkland, Wash.
Aaberg, O. H., Kasserer for Parkland Børnehjem, Parkland, Wash.
Thompson, A. R., Bestyrer for Josephine Alderdomshjem, Stanwood, Wash.
Legue, N. P., Kasserer for Josephine Alderdomshjem, Stanwood, Wash.

Botfatch.

Familien Stoffe rammedes den 17. Februar af en meget tung Sorg, idet Familiefaderen Ole da døde.

Ole Stoffe er født den 9de Juni, 1875 i Medhus Sogn, Søndre Trondhjems Amt, Norge af Forældrene Anders og Bereth Stoffe og var jaaledes ved sin Død blot lidt over 33 Aar. I 1888 kom han sammen med sine Forældre til Amerika, og Familien bojatted sig i Menominee, Wis., hvilket, med Undtagelse af nogle faa Aars Ophold i Lake Nebagamon, Wis., har været Oles Hjem, indtil han for et Par Aar siden flyttede hid. I 1896 blev han gift med Sofie Tingren, og deres Egteskab har været velsignedt med 7 Børn, alle Gutter. En døde i Lake Nebagamon, og en anden, Arthur, døde meget pludselig her ifjor Høst. Da man frygtede for smitsom Sygdom, blev Familien quarantinet og ingen offentlig Begravelse kunde holdes. Dette var et tungt Slag for Familien, og jeg frygter for, at Ole ikke har været rigtig frisk siden. For en Maanedes Tid siden fik han en Sygetur, men kom til at føle saa bra igjen, at han gik til sit vanlige Arbejde paa „Storet.“ Saa blev han angreben af Kærveseber men tilskyndende i en mild Grad, og vi anede ingen Fare, før Sygdommen den 17. tog en pludselig Vending, og han døde. Da han mærkede Døden komme, foldede han sine Hænder og bad høit Hader vor, og vort Haab er, at han nu er hos den Gud til hvem han bad. Han efterlader sig Hustru og 5 Børn og sin gamle Hader, der er Enkemand og det sidste Aarstid har havt sit Hjem hos Sønnen.

Begravelsen fandt Sted fra vor nye Kirke den 19de og er den første Begravelse, som har været holdt derfra, og jaaledes traf det til at Sønnen blev det første Bæg i den Kirke som Faderen, Kontraktør A. Stoffe, havde bygget. Pastor Hellefson talte til Familien paa Korst over 1 Pet. 5, 7: „Kæster al eders Sorg paa Herren! Thi han har Omhu for eder,“ og til Forsamlingen paa Engelsk over Matt. 24, 44: „Været og saa I beredte. Af Afgjælse for den afdøde blev „Storet“ lukket fra 12.30 til 4, og de andre betjente overvar Begravelsen og 6 af dem tjente som Ligebarere. Den blev jordfæstet paa Byens Gravplads ved Siden af Sønnen, Arthur, over hvem Jordspaaftelsen blev forrettet ved samme Anledning.

Mr. Stoffe var en haderlig og elskværdig Mand med mange Venner. I sin Tid har hans Hustru tabt en hengiven Egtelste, Børnene en god Hader og gamle Stoffe sin Ulykkelige Støtte. Alles Hjert er fyldt med dyk Sympati for dem, hvilket

ogsaa er blevet beviist baade i Ord og Gjerning. Herren trøste dem i deres Sorg!

D. C. S.

Sangerfesten.

Sangerfesten i Puget Sound Areds af den norske Synode vil afholdes i Seattle en Gang i Løbet af Sommeren, sandsynligvis den 4de Juli, og da paa selve Udstillingsgrunden. Sangene som vi skal synge vil ikke blive optrykte i særskilte Hæfter. De findes nemlig alle i „Jubilate.“ De stor som ikke har denne Samling Korfange bør forsikke sig den. Den faaes for \$1.25. Man tilskrive Lutheran Publ. House, Decorah, Iowa. Følgende er de Sange som Komiteen i Samraad med flere af Lederne har valgt som alle stor bør lære saa godt de formaar:

„Synger for Herren en ny Sang,“ Wennerberg, Side 36.

„O Savior of the World,“ Goss, Side 113.

„Hallelujah!,“ Sandel, Side 129.

„Kirken den er et gammelt Hus,“ Side 147.

„Af Høiheden oprunden er,“ Side 152.

„Befald du dine Beie,“ Bach, Side 156.

„Kæster, I Forte,“ Glück, Side 173.

„Incline Thine Ear to Me,“ Simmel, Side 221.

Den 126 Salme, Wennerberg, Side 248.

„The Heavens Are Telling,“ Side 262, Hayden.

Slutningskor, Olaf Paulus, Side 287.

Det kan synes for enkeltes vedkommende at det er umuligt for vore Kor at lære disse tildels vanskelige Sange saa godt at vi tør optræde paa selve A. N. B. Udstillingen. Lad ingen have saa daarlige Tanker. Her er en skjelden Anledning til at vise endnu en Gang at de norske Kirke er den „ungende Kirke.“ Vi maa, vi vil, vi skal lære vore Sager! Lad os alle tænke saa. Da vi det ogsaa lykkes. Med endnu en Opfordring her til re jeg eders

Ove J. S. Preus.

De Luther en Aften spadserede alene i sin Have og nærmede sig en Buks, kneadede en Mand med en Dølv under Skjorten frem og sagde:

— Du, Dølv, er Du saa evig?
— Nei, som alle Luther, vi er to.
Smigremændene forstod, at Luther mente Gud, og flygtede forskrækket bort.

Attend

The Pacific Lutheran Academy

and

Business College

Skolens Maal er gennem en grundig Undervisning paa et kristeligt Grundlag at forberede unge Mænd og Kvinder for et nyttigt Virke i Livet.

De følgende Kurser tilbydes:

- 1—Et to-aarigt Kursus for Saadanne, som ikke er bleve færdige med common Skolen.
- 2—Et tre-aarigt Kursus for Skolelærere.
- 3—Et tre- eller fire-aarigt Kursus, alle Højskolefag, for dem, som vil forberede sig til Optagelse ved et College eller Universitet.
- 4—Et Kursus i Bogholderi og andre Forretningsfag.
- 5—Et Kursus i Stenografi og Maskinskrift.
- 6—Et Kursus i Musik.
- 7—Et Kursus i Engelsk for Nykommere.
- 8—Korte Kurser i Tegning, Landmaaling, Navigation, Geologi, Mineralogi med mere.

Elev optages uden Eksamen naar som helst (helst ved en Termins Begyndelse) og faar selv vælge sine Fag.

Udgifterne for 3 Maaneder \$67.00; 6 Maaneder, \$127.00; 9 Maaneder \$180.00. Heri indbefattes Undervisning, Kost, Logis og Bask.

N. J. HONG, President,

Parkland, Wash.

To prevent in the future confusion with men of the same and similar name, which has caused considerable inconvenience and financial loss in the past, Dr. Hans Petersen will hereafter be known as

DR. PETERSEN-DANA

Also announces that he has moved his offices to
Pantages Theater Building
910 Pacific Ave. Tacoma, Wash.

DR. E. L. HOGAN

Dentist

Sunset Phone 131

Rooms 8 and 9 Bank Bldg.

Stanwood Washington

DRS. ROBERTS, DOERREF AND BLODGETT

Dentists

1156 Pacific Avenue, Tacoma, Wash

DR. L. M. JACOBSEN

Norsk Læge og Kirurg

Kontor 10-12, 2-4 og 7-8

Kontor 201 Peoples Savings Bank Bldg
Seattle, Wash.

Office Phones—Main 4177; Ind. 3202

Residence, Ind. 3620.

Geo. J. Ketchum

Dry Goods, Boots, Shoes & Fancy Groceries. Wholesale and retail. Stanwood, Wash.

The Post Office

Confectionary Store.

Everything in our line, Large stock of latest and standard stationery
D. CARL PEARSON,
Stanwood, Wash

KLAEBOE DRUG CO.

(Established 1888)

For Specialitet er at etspebere Recepter medbragte fra de skandinaviske Lande.
Stanwood, Wash.

BEN WILLARD

Undertaker and licensed

Embalmer

STANWOOD - WASH.

Dr. Hartman

Gradueret Læge

Via Christiania Universitet.

Sunset 171 Independent 16
Stanwood, Wash.